

Časopis s podobami za slovensko mladino.
S prilogo: „Angeljček“

Štev. 4.

V Ljubljani, 1. aprila 1897.

Leto XXVII.

Vijolica.

No Jezušček je bil še mlad,
Kot vi, on tudi je, otroci,
Cvetice često hodil brat,
Ki bujno cvele so po loci.

Ko tja nekoč prišel je spet,
Ob roki Matere Device,
Pozdravljal ga je slednji cvet,
Dehtéle mu v pozdrav cvetice.

Želele cvetke so brhké,
Da vse bi Jezusa krasile,
Zato pa pisane glavé
Proseč so k njemu povzdignile.

Le tam, kjer se pričenja log,
Cvetica glave ni dvignila,
Da ne bi je opazil Bog,
Pod liste se je skromne skrila.

Ko Jezus bližje je prišel,
Všeč bila mu je cvetka skrita;
Nasmehnil njej se je in dél,
Zakaj li skrita tu procvita?

In dvignila je zdaj glavó,
Ki sklonjeno doslej imela,
Nato pa Jezusu takó
V odgovor tiho je velela:

„Poskrila sem zato se tod,
Ker nimam tolike lepote,
Da bi krasila te, Gospod,
Ki sam izvor si vse krasote.“

Nasmehnil se je Jezus zdaj,
Izrekel cvetki je pohvalo:
„Ker toliko si skromna, znaj,
Plačilo dal ti bom nemalo:

Višnjevi plašč vijolici
Nikar ne bodi ti v sramoto,
Krasnejši duh v okolici
Zato naj večja ti dragoto!

Tako v obleki skromni tej
Sinovom oznanju Adama,
Kako mi v čislih je vselej
Srcé, ki je ponižnost sama!“

Al. Peterlin.

